

saare vanskeligt for en enkelt Mand at affatte et Lovforslag saaledes, at det baade med Hensyn til Indhold og Form tilfredsstiller Alle. Jeg behøver ikke at lede længe om Beviis for Sandheden heraf; thi det forekommer mig, at der findes daglig Stadfæstelse derpaa i denne Sal. Da der under denne Sags første Behandling syntes at være Meget at indvende imod § 8, blev jeg derved foranlediget til at stille nærværende Ændringsforslag. Thi jeg vil ikke nægte, at jeg finder mig ikke tilfredsstillet ved alle Lovens enkelte Bestemmelser, men alligevel anseer jeg det for et Gode, at Loven udkommer, deels, fordi den i nogle af dens Bestemmelser ifølge Grundloven maa ansees for nødvendig, og deels, fordi den i det Hele indrømmer en større Frihed i religiøs og i kirkelig Henseende, hvilket visnok med Taknemmelighed vil paaskønnes af Mange. Jeg har tilsigtet ved mit Forslag, paa den ene Side at indrømme de Personer af forskellige her i Landet anerkjendte Troessamfund, der ville indgaae Ægteffab, en større Frihed, og paa den anden Side paataant at formindste den formeentlige Tvang, som man har meent, den oprindelige Paragraph vil påalægge vedkommende Præster. Da jeg imidlertid senere troer at have erfaret, at der er en Tendents i Thinget til at antage Lovforslaget i den Stikkelse, hvori det er kommet herhen, har dette bevæget mig til den Beslutning, som jeg nu vil udtale, for ikke at spille Forsamlingens kostbare Tid, at jeg taget mit Forslag tilbage.

Formanden: Jeg veed ikke, om Noget optager dette Forslag?

Det maa altsaa ansees for at være bortfaldet og kommer ikke under Afstemning.

Ordføreren: Jeg maa henholde mig til, hvad der deels af den Fraction af Udvalget, hvortil jeg hører, og deels af den ærede 1ste Landstingsmand for 3die Kreds (Kierkegaard) er udtalt om den omhandlede Bestemmelse. Havde den ærede Taler, der nu satte sig, ikke frafaldet sit Forslag, vilde jeg have stemt for det, fordi det indeholdt Noget, der gjorde nogen Forbedring i Lovforslaget; men, da jeg i det Hele taget under ingen Betingelser kan stemme for Loven, saa troer jeg ikke, at det er

passende for min Deel, at jeg skulde optage et saadant Forslag.

Kierkegaard: Ja, jeg beklager, at jeg ikke seer mig istand til at frafalde det Forslag, jeg har stillet om, at Lovforslagets § 8 skulde gaae ud. Jeg tør maasse bringe i Erindring, at, da denne Sag første Gang var under Behandling, det da af den høitærede Cultusminister blev gjort gjældende, — nærmest som en Berigtigelse til det af mig fremsatte Minoritetsvotum, hvori der var sagt, at det hidtil ved „Lo v“ havde været saaledes her i Landet, at, naar en Lutheraner giftede sig med en Jøde, saa skulde de vies af en lutherisk Præst, men saa skulde ogsaa alle Børnene være lutheriske, — og den Berigtigelse er uden tvivl ganske grundet, at dette var et mindre correct Udtryk af mig. Det burde nemlig have været saaledes udtrykt, at jeg skulde have sagt, at det havde været en fra Regjeringens Side udgaaet og i Bevillings-Form høvlet „Praxis“. Og jeg brugte ogsaa hiint Udtryk kun for Kortheds Skyld i Modsetning til, hvad jeg ellers tillod mig at paaberaabe mig af en fra Præsters eller Folkets Side udgaaet Praxis. Men Saameget bliver derfor lige vist, at det var hidtil saaledes, at kun under den nævnte Betingelse, men da ogsaa, skulde den lutheriske Præst besørge Vielsen af et Par Folk, hvoraf den Eine var af den jødiske Confession. Og det er ogsaa ganske aabenbart, at, dersom der gives en Lov, hvori § 8 indeholdes, saa vil det blive anderledes for Fremtiden, idetmindste paa dette ene Punkt, blive anderledes ikke i den Betydning, hvortil tidligere har paastaaet, at denne Lov vilde gjøre, at det i visse Forhold blev anderledes, nemlig ved en indirecte Indvirkning af Lovens Tilladelse paa eet Punkt, og hvad den netop derved synes at forbyde paa et andet, men blive anderledes ved en umiddelbar, directe, positiv Indvirkning af Lovforslaget. Vel blev der nemlig ogsaa indvendt imod min Opfattelse af Lovforslagets § 8 selv, at denne Paragraph stødte ikke, som jeg antog, angaaer det Spørgsmaal, hvorledes deslige Personer, efter at have faaet borgerlig Ægteffabsberklæring, endnu skulde kunne faae den kirkelige Vielse; og det er uden tvivl ogsaa, vel ikke af Udtrykkene i selve Paragra-